

Một Bài Thơ Lạc Loài

Đà Lạt không có mùa Hè
Đà Lạt không có phượng đỏ
Tôi nhớ...ngày xưa, tôi nhỏ
đợi Hè...chỉ vẫn mùa Xuân!

Đà Lạt có núi Lâm Viên
xanh màu rừng thông tươi thắm
Ngọn núi Lâm Viên cao lắm
trên đó, đài Khí Tượng thôi!

Đà Lạt của tôi của tôi
của anh, của nhiều người nữa
nhất là những ai duyên nợ
với rừng với núi bao la...

Ba mươi năm nay tôi xa
Đọc báo: Lâm Viên bị gọt
nhà cao, nhà cao...chót vót
Đà Lạt - thành phố xi măng!

Bạn tôi đã thành Cố Nhân
hầu hết đã về thiên cổ
Đà Lạt đã là nỗi nhớ
của tôi quần quai từng đêm!

Đà Lạt bây giờ kết duyên
hình như với hoa phượng tím
La Jacaranda hoài niệm
giống từ bên Úc đưa vào...

Đà Lạt của tôi ôi chao
bây giờ chắc buồn tím ruột?
Tôi làm thơ rồi tôi nuốt
thơ tôi ơi hỡi ơi người...

*Bài thơ này tôi lạc loài
chẳng ra bài thơ gì cả!
Đại dương biết bao nhiêu cá
tôi là Con Cá Cô Đơn!*

Trần Vấn Lệ

